

uitdrukking van verbazing: — „Er valt van daag niet met je te redeneeren! Ik beweer, dat het eenvoudig proza der Statenvertaling veel treffender is dan die kreupele verzen!”

Betsy, die, gratieus als altijd, zich bezig hield bij de theetafel met inschenken, riep dreigend: — „U verdient niet, neef! dat ik uw kopje vul! Mevrouw heeft duizendmaal gelijk!”

— „Nu, als mevrouw gelijk heeft, is het mij wel! Ik kan niet toegeven, dat de Statenoverzetting treffender is dan de verzen van onzen dichter — want ze bestaan beide uit bijna dezelfde woorden.”

Betsy's vroolijkste lach klonk door de kamer. — „Nu,” — zei ze — „als dat dan zoo mooi is, als u zegt, neef! dan beloof ik u morgen een heel hoofdstuk uit Genesis in verzen over te schrijven.”

— „Probeer het maar eens, Betsy! Je zult zien, dat het zoo gemakkelijk niet gaat. Maar gesteld nu eens, dat het je gelukte — daarmee zou je niets gewonnen hebben. De dichter van *De Foden* volgt de Statenoverzetting, maar raadpleegt ook zijn eigen genie. Lees, bijvoorbeeld, de schildering van Ifis, de Egyptische koningsdochter, als zij het kind Mozes vindt. Vele dichters hebben zich aan deze moeilijke stof gewaagd. Herinner u Victor Hugo, die in 1820, bij de ontplooiing zijner jonge dichterlijke kracht, Ifis dus sprekend invoerde:

„Mes soeurs, l'onde est plus fraiche aux premiers feux du jour.....”

Voor een dichter is hier eene heerlijke stof! Vooral, wanneer hij de jonkvrouwen en de koningsdochter met het talent van een Makart gedurende het baden bespiedt. De teekening van Ifis vooral eischt eene bijzondere zorg. Menigeen struikelt over de bezwaren aan zulk eene teekening verbonden. Een onzer dichters schilderde het Egyptische koningskind, terwijl zij in den Nijl afdaalt, met de volgende verzen:

„Heur boezem rondde in zoeten cirkelspang;
„Heur heupe zwol in weeldrig malsche lijn;
„En 't stroomkristal verried heel 't blanke lijf,
„Gedragen door den kleinen koningsvoet!”

Ik weet het niet! Maar deze verzen schijnen mij mat en geesteloos! Hoor nu eens, hoe onze dichter van gisteren de badende Ifis schildert:

„Zoetelijk-getepelde twee
„Borstjens stonden omhoog: hoog-rondend zwol
„Heuping, en mat in stroom blonk meisjesbuik
„En beene' als stammen oud-ivoor in 't goud.”

Zoo behoort het! Geene lidwoorden! Mooie schilderende woorden: heuping, meisjesbuik....”

— „Amice!” — viel mevrouw Van Aldersee met verheffing van stem in — „Mag ik je vriendelijk verzoeken hier verder over te zwijgen! Weet je niet het een of ander letternieuws?”

Betsy had de oogen neêrgeslagen — hare lange wimpers wierpen eene schaduw over hare licht blozende wangen.

Juist wilde ik iets antwoorden, toen neef Brandt riep: — „Genoeg ge-redeneerd! Nu is het tijd voor ons partijtje!”